

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Commemoració del dia internacional de les dones

Palau del Parlament, 8 de març de 2012

La presidenta

Vicepresident de la mesa, membres de la mesa, diputades, diputats, alts càrrecs de l'administració, regidores, regidors, síndica de comptes, síndics locals, presidenta de l'Institut Català de les Dones, amigues, amics, senyores i senyors, sigueu benvingudes i benvinguts a aquest acte institucional amb motiu del dia internacional de les dones.

Aquest dia se celebra des de fa un segle per commemorar el fet desgraciat en el qual van morir cremades 146 dones treballadores a la fàbrica Cotton de Nova York per defensar l'augment de sou i la igualtat salarial. Parlem de l'any 1908.

És forçós fer referència a l'escrit de Maria Aurèlia Capmany, contundent i efectiu, 'Cartes impertinents de dona a dona'. El va escriure fa quatre dècades, l'any 1971. El podia haver escrit fa un any, probablement, o en fa cinc. Hem volgut recordar-la perquè va morir fa poc més de vint anys.

Moltes de les expressions i provocacions contingudes en els dos paràgrafs que l'actriu Anna Ycobalzeta ha llegit encara farien enrojolar més d'un i més d'una, sobretot quan parlem de la reivindicació de l'equiparació salarial. Resulta, si més no, ofensiu.

Des del 1908, o del 1971 ençà, la situació ha millorat molt, òbviament, i el règim de llibertats que es va instaurar després de la nit franquista hi ha ajudat moltíssim. Els avenços, però, no han estat suficients.

Vull comentar algun d'aquests avenços. Per exemple, l'any passat, l'1 de desembre de 2011, vam llegir aquí en el ple del Parlament una declaració institucional amb motiu del vuitantè aniversari del vot femení, l'1 de desembre de 1931. En aquell

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

moment, la diputada Clara Campoamor va fer un discurs molt positiu, molt valuós i molt valent.

El segle XX ha estat el segle de les dones, ha estat el segle de moltes llibertats per a les dones, en termes de dignitat, de paritat, d'igualtat entre homes i dones. Però encara queda molt partit per jugar. El resultat és complicat.

Jo voldria recordar algun d'aquests canvis copernicans, en treballs, estudis, visibilitat, el moviment de dones per defensar la igualtat, la dignitat... Ha estat un segle en què hem superat amb escreix tots els canvis legislatius formals. Podem dir que la igualtat formal la tenim. Podem dir, per exemple, que si l'any 1975 les dones no podien ser policies, o no podien ser jutgesses, o no podien estudiar per a notàries, ara, avui, les dones en l'àmbit judicial, per exemple, superen de molt els homes. A l'Escola Judicial, que és a Catalunya, a Vallvidrera, durant aquests darrers anys les promocions són d'un 67 per cent de dones. Per tant, realment hi ha hagut un canvi, i en molts àmbits de la nostra societat. No en tots, i per tant encara falta caminar més enllà.

Les conquestes en termes de paritat i igualtat no han d'estar plasmades només en els textos i les normatives, sinó també en la vida quotidiana. Un altre exemple que he sentit aquests dies i que ja coneixia, un exemple sobre els carters i les carteres de Correus. No podien ser dones; en aquest cas no per les seves capacitats, sinó per la seva situació, la seva força física. I a algú, i m'imagino que va ser una dona, se li va acudir la idea que en lloc de portar les saques amb la força, amb les mans, es portessin amb el carretó d'anar a comprar. I en aquest moment homes i dones poden ser carters. Realment, hi ha hagut algunes diferències que s'han pogut superar simplement amb una mica d'enginy.

És aquí on vull reivindicar les capacitats de les dones, la necessitat que les dones es valorin a si mateixes, les seves possibilitats, i que no busquin excuses en el seu entorn. En un mitjà de comunicació escrit, aquests dies hi havia un titular que deia: "Dona, desperta't". Què venia a dir? Això: "Tu ets capaç, tu ho pots fer igual que l'home, exactament igual. Sigues valenta i fes un pas endavant." Encara ens falta una mica..., jo no diria aquesta valentia, sinó aquesta voluntat de dir: "Doncs fem un pas i tirem endavant també nosaltres."

Ara vull donar les gràcies a les cinc dones –la Iolanda Bustos, la Carme Izquierdo, la Sílvia Sorribas, la María Dolores Millán i la Carme Díaz– que han volgut acompa-

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

nyar-nos i compartir amb nosaltres les seves vivències, la seva experiència vital, les seves reflexions al voltant de la vida laboral, de la conciliació, i totes les dificultats, o no, que han trobat al llarg de les seves vides.

Dues paraules per cloure aquest acte i abans de sentir el petit concert, 'Dones compositores', que ens faran les alumnes del conservatori.

La primera paraula: moltíssimes gràcies a tots vostès i a totes vostès per haver-nos acompanyat en aquest acte institucional amb motiu del dia internacional de les dones.

Abans, el dia internacional era el dia internacional de les dones treballadores. Era potser un nom més reivindicatiu, però el dia internacional de les dones permet obrir molt més el ventall, i per tant hi entren totes les dones, aquelles de qui es visualitza la funció externa i aquelles altres que dins la invisibilitat de casa seva han treballat tota la vida, han tirat endavant la família i han estat gestores i intendants del seu entorn familiar.

Després, torno a donar les gràcies a les cinc protagonistes d'avui: la Iolanda, la Sílvia, la María Dolores i les dues Carmes. Totes han tingut una experiència vital diferent que ens han explicat molt resumidament. De les vostres experiències i vivències, n'he extret tres o quatre idees, tres o quatre conceptes.

Lluitadores, emprenedores, la lluita contra aquesta barrera competitiva... La Sílvia deia: "Jo no l'havia tingut mai en la meva educació, en la meva educació no l'havia sentit, i en canvi quan vaig sortir i vaig començar a treballar pel meu compte, autònoma, em vaig adonar que sí tenia barreres, i vaig haver de lluitar contra aquestes barreres."

Moltes dones d'aquí de més de cinquanta anys, aquestes barreres ja les teníem abans, les teníem dins les famílies, i per tant ja vam començar a lluitar des de més joves, perquè lògicament l'edat fa que tinguís altres experiències.

Treball, esforç, sacrifici... Això, en les vostres experiències..., i en el vostre petit discurs ho heu dit totes: amb dificultats, amb moltes dificultats, heu intentat conciliar la vida laboral amb la familiar. Sou persones que heu fet que aquest país cada vegada sigui més gran.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

I en aquest sentit, quan dèieu: "Fem barri, fem país"... , aquesta experiència vostra és realment la que convé a Catalunya. Convé a les dones i convé als homes de Catalunya perquè tinguem realment una normalitat democràtica.

Voldria acabar desitjant que aquest dia, el dia internacional de les dones, algun dia no l'haguem de celebrar. Si algun dia no el celebrem, voldrà dir que ja som al cim. Sé que no és fàcil, però la voluntat és molt important, i la voluntat crec que la tenim totes, i jo diria també que la tenen molts dels nostres companys, molts homes. Per tant, és important que algun dia no l'haguem de celebrar i que celebrem altres dies internacionals.

En nom del Parlament, en nom dels diputats i les diputades, vull dedicar aquest dia, aquesta jornada i aquestes experiències vitals a totes les Aurèlies Capmany, Montserrat Roig o Clares Campoamor i als milers i milers de dones anònimes que amb la seva experiència han anat avançant en la igualtat, en la paritat i en la dignitat de les dones. Desitjo que les seves filles i les filles de les seves filles arribin un dia a trencar de veritat el sostre de vidre que no els permet arribar a la igualtat real.

Moltes gràcies.